

Justitsministeren (Rytter): Efter den første Behandling, der fandt Sted, havde jeg haabet, det skulde lykkes at faa Lovforslaget noget tidligere frem, saaledes at vi allerede i indeværende Rigsdagssamling kunde have faaet det gennemført. Det er imidlertid ikke lykkedes, men jeg maa trods det takke de forskellige Partier for den Resignation, jeg ved, de alle har vist paa forskellige Punkter, for saa vidt muligt at opnaa Enighed om dette vigtige Lovforslag. Jeg for mit Vedkommende er glad over, at det er kommet frem til anden Behandling i Landstinget og har Udsigt til at blive gennemført her i Tinget.

Overfor de forskellige Ordførere vil jeg gerne gøre et Par Bemærkninger, og da for det første overfor det ærede 4de Medlem for 6te Kredts (Hauch), som var inde paa Spørgsmaalet om Lovens tilbagevirkende Kraft eller rettere, hvem den skulde gælde for, i det Øjeblik den blev vedtaget. Her har jeg en Mening, der er det ærede Medlems diametralt modsat, idet jeg har den absolutte Anskuelse, at denne Lov lige saa lidt som de tidligere vedtagne formueretlige Love vil vække nogen Diskussion i de allerfleste Ægteskaber. Det vil gaa akkurat, ligesom det gaar nu, og jeg tror oven i Købet, at dersom det ærede Medlems Forslag var gaaet igennem i Udvalget og siden i Rigsdagen, vilde det have givet Anledning til stor Diskussion, idet man jo saa ganske naturligt fra Kvindeorganisationernes Side vilde have taget den Opgave op at faa saa mange gifte Kvinder som muligt til at indgive Begæring om, at den nye Lov skulde komme til Anvendelse, hvilket jeg vilde anse for meget skadeligt. Jeg er derfor glad for Udvalgets Forslag, saaledes som det foreligger.

Det ærede 9de Medlem for 1ste Kredts (Steincke) var inde paa forskellige Spørgsmaal, hvor hans Parti har stillet sig anderledes end Flertallet eller andre Mindretal, og da navnlig Spørgsmaalet under Ændringsforslag Nr. 8 om Pantsætning. Jeg er noget forbavset over den Stilling, som saa mange Medlemmer i Udvalget har indtaget paa dette Punkt; ganske særlig var det ærede 6te Medlem for 2den Kredts (Marie Hjelmer) inde paa denne Sag, som det ærede Medlem lagde megen Vægt paa. Jeg tror, dette er forkert. Det ærede 6te Medlem for 2den Kredts henviste til, at Kvindeorganisationerne i mange Aar havde kæmpet for dette Standpunkt. Ja, det kunde være rigtigt, medens man haade i Danmark, Norge og Sverige kæmpede under den samme Fane, men det har senere vist sig ved Lovens

Gennemførelse i Sverige, at Pantsætning er et af de faa Punkter, hvor man indenfor Administrationen er stødt paa Vanskeligheder ved Gennemførelsen af Loven. Pantsætning af fast Ejendom er jo en saa naturlig Retshandel, at den bør kunne foregaa let og uhindret, og det forekommer mig ikke praktisk at medtage den her. Man paaberaaber sig i Udvalgsbetænkningen bl. a., at det i Virkeligheden er en Realisation, som herved sker eller let kan ske. Det er jo i de fleste Tilfælde ikke saaledes; en Pantsætning er en naturlig Retshandel, som normalt ikke medfører nogen Realisation, og derfor forekommer Sammenstillingen med Underpant i Løsøre mig ogsaa ganske vildledende. Det at give Pant i Løsøre er jo en abnorm Retshandel, noget, som sjældent sker, og noget, som Lovgivningsmagten absolut ikke bør begunstige. Derfor er det rigtigt, at Konen i det Forhold skal give sit Samtykke; for her er man saa langt nede med Hensyn til Sikkerhedsstilling, at der bør hun være med. Men saaledes ligger Forholdet ikke med Hensyn til fast Ejendom, og jeg vil derfor ønske, at saa mange af Tingets Medlemmer, som har fulgt den svenske Lovgivnings Gennemførelse i Praxis, og som derigennem har faaet Klarhed over, at det er en upraktisk Bestemmelse, vil følge det Standpunkt, et Mindretal indenfor Udvalget repræsenterer.

Heller ikke med Hensyn til Ændringsforslag Nr. 9 synes jeg, Klertallets Standpunkt er helt korrekt. Man foreslaar her, at „Retten afgør efter samtlige foreliggende Omstændigheder, hvilken Beviskraft der i givet Fald bør tillægges Fortegnelsen“. Ja, det er klart; men der staar ingen Vejledning i Regelen, og jeg synes da, det havde været ganske naturligt, om Loven havde sagt noget paa dette Punkt.

Det ærede 9de Medlem for 1ste Kredts (Steincke) var ked af, at jeg ikke kunde tiltræde hans Forslag under Nr. 20, selv om det ikke vilde være nogen Valutaforanstaltning. Jeg forstaaer ikke rigtigt det ærede Medlem, for det ærede Medlem har dog saa meget at gøre med Administrationen, at han vil kunne forstaa, at en Regel, der lyder saaledes: „... i alt en Afgift til Statskassen af 10 Kr., der dog kan eftergives, hvor Omstændighederne taler derfor“ — en saadan Regel vil give Anledning til Skrivelser af den anden Verden. Thi hvem skulde eftergive? Det skulde Justitsministeren eller maaske eventuelt Finansministeren, hvem det egentlig vedrører, og et Andragende om en saadan Ubetydelighed skulde altsaa ind til Ministeriet for at finde